

Андрій Едуардович Кузьменко – студент I курсу Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Віталій Борисович Чередниченко** –
старший викладач кафедри соціально-економічних дисциплін
Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ

РОЗВИТОК ЕЛЕКТРОННОГО ДОКУМЕНТООБІГУ В УКРАЇНІ

Прогрес у впровадженні інформаційних технологій дав можливість створювати та використовувати електронні системи без паперового документообігу. Такі системи можуть функціонувати як на рівні окремої організації або підприємства, так і в масштабах галузевих структур.

Впровадження систем електронного документообігу в діяльність державного органу дозволяє значно прискорити обробку інформації всередині його підрозділів, поліпшити якість та зменшити час прийняття управлінського рішення, посилити контроль за виконанням, поліпшити взаємодію та координацію між органами влади. Електронний документообіг дозволяє реалізувати право громадян на доступ до інформації про діяльність органів державної влади та управління. На промисловому підприємстві електронний документообіг має значно більший економічний та технологічний ефект. Ця технологія повинна готувати безпаперові креслення в оцифрованій формі, видавати програми для керування верстатами з електронним управлінням, підтримувати обіг конструкторсько – технологічної документації, обробляти банківські та бухгалтерські рахунки, тощо. У розвинених країнах медична сфера здійснила перехід на електронне формування історій хвороби, результатів аналізів та обстежень, медичних призначень, тощо. У кожній з цих сфер застосування електронного документообігу має дуже великі відмінності. Тому обмежимося розглядом функцій електронного документообігу в державних установах, що можна вважати найменш складним завданням, бо практично усі документи там є однорідними та мають форму текстових файлів.

Закон України «Про електронні документи та електронний документообіг» від 2003 р. установив основні організаційно-правові засади електронного документообігу та використання електронних документів.

Електронний документообіг (обіг електронних документів) – це сукупність процесів створення, оброблення, відправлення, передавання, одержання, зберігання, використання та знищення електронних документів, які виконуються із застосуванням перевірки цілісності та у разі необхідності з підтвердженням факту одержання таких документів (ст. 9 Закону) [1].

Треба зазначити, що на сьогодні цей закон відстає від європейських аналогів та потребує вдосконалення.

Система електронного документообігу повинна підтримувати наступні функціональні можливості:

- підготовку усіх без винятку документів у електронній формі, наявність в них необхідних реквізитів, форматів даних та електронного цифрового підпису;
- режим передачі документів електронною поштою між усіма користувачами всередині установи, та між іншими установами через Інтернет;
- можливість працівників сканувати і розпізнавати паперові документи та перекодовувати їх у текстову форму;
- формування реєстраційної контрольної картки та її зв'язок з електронним файлом документу будь-якого формату;
- розмежування прав доступу різних посадових осіб до електронних документів та персоналізація внесення кожної зміни до них;
- забезпечення процесу «електронного» узгодження (візування) проектів документів шляхом належно налаштованої системи розсилок;
- повнотекстовий і тематичний пошук електронних документів;
- публікація на сайті органу влади електронних документів (проекти, остаточні варіанти) для вільного доступу громадян;
- формування і оформлення справ, тобто групування виконаних документів у папки відповідно до номенклатури справ і систематизацією документів всередині справи;
- архівне зберігання електронних документів, справ органу влади [2].

Аналіз завдань електронного документообігу свідчить, що для його впровадження недостатньо встановити на робочих місцях комп'ютери з текстовим редактором та підключити їх до локальної мережі підприємства. Потрібно придбати спеціалізований програмний пакет, який здатен автоматизувати весь наведений вище комплекс завдань документообігу. Та мабуть найголовнішим є людський фактор – а саме проблема ліквідації звичних процедур підготовки паперових документів, їх погодження, розсилання, зберігання, тощо. Це найбільш болюча для впровадження складова, коли треба відмовитись від звичних для чиновників підписів та печаток, від ходіння з папками по кабінетах, розсилання конвертів, підшивання томів.

Висновок. Було викладено основні завдання при впровадженні системи електронного документообігу, намічено проблеми їх вирішення. Більшість з розглянутих труднощів можливо вирішити на рівні самого підприємства за рахунок вдумливого впровадження та використання електронного документообігу, а саме: навчання персоналу, використання необхідного устаткування та пакету спеціалізованого програмного забезпечення, тощо. На рівні держави треба напрацювати зміни до

законодавчої бази та нормативних документів, які будуть відповідати європейським стандартам.

Література

1. Про електронні документи та електронний документообіг [Електронний ресурс] : Закон України від 22 травня 2003 року № 851-IV. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=851-15>. – назва з екрану.
2. Цимбалюк, В.І. Впровадження електронних систем документообігу в Україні: проблеми та шляхи їх вирішення [Текст] / В.І. Цимбалюк // Правова інформатика. – № 4(44). – 2014. – С.34-37.

Алла Сергіївна Мамай – студентка I курсу факультету № 6
Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Людмила Анатоліївна Парфентій** – доцент кафедри
соціально-економічних дисциплін Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ,
кандидат економічних наук

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ЗДІЙСНЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ФІСКАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

У сучасних умовах євроінтеграційних процесів особливої актуальності набувають вектори реалізації національних економічних інтересів. Стійкість і потужність економічної системи будь-якої держави залежить від здійснення державної фіскальної політики, яка є складною системою економічних відносин у сфері розподілу та перерозподілу суспільного продукту. Відтак, проблема ефективної інтеграції, насамперед, базується на формуванні беззаперечних пріоритетів, серед яких важливим є реалізація дієвої фіскальної політики.

Основоположні дослідження проблем формування ефективної фіскальної політики представлені у працях таких економістів, як В. Петті, А. Сміт, Д. Рікардо, Дж. М. Кейнс, П. А. Самуельсон, М. Фрідмен, К. Р. Макконнелл, С. Л. Брю, Дж. Долан, Д. Ліндсей, С. Фішер, Р. Дорнбуш та ін. У вітчизняній науковій літературі проблематика фіскальної сфери висвітлена у працях А. І. Крисоватого, І. О. Луніної, А. І. Луцика, В. М. Мельника, Ц. Г. Огня, Д. М. Носікова, Н. М. Ногінова та ін. У своїх працях науковці характеризують фіскальну політику як основний фактор впливу на державне регулювання ринкової економіки за допомогою маніпулювання державним бюджетом, його доходами та видатками.

Фіскальна політика є ключовою складовою фінансової політики держави. Проте реалізація основних завдань і напрямів фіскальної